

နှစ်ယောက်ဖတ်စာ

အမှတ်တရစာစုများ

ပင်းချမ်းဖွင့်၊ ပေစွန်အေး

၃၅ နှစ်မြောက် မင်္ဂလာ အထိမ်းအမှတ်စာစုများ

သမင်လည်ပြန်

စာရေးစားပွဲမှ နေ၍ အပြင်သို့ ငေးကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ပင် ညင်းလေ
အဝေမှာ ဖွဲသွန်းကြွေလွင့်နေသည့် ရော်ရွက်ဝါအချို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည် ။ ပုရစ်ဖူးအသစ်နှင့် ပျိုမျစ်သော ရွက်သစ်စိမ်းစိမ်းတွေ မြရည်လိ
မ်းနေကြရင်း လေနှင့် အတူ ယိမ်းကနေကြတာလည်း အများကြီးပဲ ဖြစ်

၏။ တွေးကြည့်လျှင် ဘဝဆန်လိုက်ပါဘိ။

မိမိဘဝလိုပင် သမင်လည်ပြန် ငဲ့စောင်းကြည့်ဖွယ်ရာ ဆင်ခြင်ဖွယ်
ရာတွေကို ညွှန်ပြနေဘိသို့ရှိ၏။ မှန်သည် ။ မိမိအောက် ငယ်ရွယ်သူတွေ
ရော၊ သက်တူရွယ်တူတွေ၊ ကြီးရင့်သူတွေပါ
တဖွဲဖွဲလက်တွဲဖြုတ်သွားခဲ့ကြတာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်တော့။ ပြ
န်လည်တွေးကြည့်လျှင် ချောက်ချားတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်၏။ ချစ်ခင်
တွယ်တာအပ်သော လူရင်းတွေ သူငယ်ချင်းတွေ အဘယ်မှာ ရှိကြတော့
လို့ လဲ မိမိသည် သာ ဘဝလမ်းမှာ အလဲလဲ အကွဲကွဲ အလူးလူးအလိမ့်လိ
မ့်ဖြင့် လောကဓံဒဏ်ရာရသားရဲတစ်ကောင်လို ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ဒါဟာ
ကျေနပ်စရာ ကောင်းသည့် ရလဒ်တစ်ခုလား၊ စဉ်းစားစရာ။

ဘဝခရီးတစ်ဆစ်မှာ မြန်မြန်သေ မြန်မြန်အေးတာပဲဟု ကလေးအ
တွေးလိုလည်း မတွေးကောင်းဟု ထင်ပါသည် ။ ဒီတော့ မသေသေးတာ
အမြတ်ပေါ့ဟု ဖော့တွေးရလေမလား၊ ထိုအမြတ်ထဲမှ အားလုံးသည် အ
ရသာရှိတာတွေချည်းတော့ မဟုတ်ရာ။ ခါးသက်သက်တွေလည်း ပါရှိမ
ည်မှာ ဧကန်မလွဲ၊ ဘဝနှင့် ပတ်သက်လျှင် တော်လိမ့်တို့ငြင်း၏ သစ်ရွက်
ပေါ်က ပျားရည်စက်ကို သတိရဖွယ် ဖြစ်၏။ သူက အကောင်းဆုံး
သင်္ကေတဖြင့် ရှုစရာ ဥပမာပြခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ဘဝခရီး၌ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲဟု ဆိုရာ ရေတွင်းပျက်ထဲ ရောက်နေသူ
တစ်ဦး၏ အဖြစ်။ သစ်ခက်နွယ်တစ်ခုကို ခိုမှီတွယ်ကပ်လျက်၊ အပေါ်ကို
ကြည့်လိုက်တော့လည်း သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးက သွားဖြု၍ အသင့်စောင့်
နေ၏။ အောက်ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ပြန်တော့လည်း အဆိပ်ကြွယ်၊
မြွေနဂါးကြီးတွေ အလူးလူး အလိမ့်လိမ့်။ ထိုစဉ် သူ ခိုတွယ်ထားသော
သစ်နွယ်ခက်ကိုလည်း ကြွက်ဖြူနှင့် ကြွက်မည်းတို့ က တတိတိ ကိုက်ဖြ

တံလျက်ရှိရာ ပြတ်ရန် တဲတဲလေးသာ ကျန်တော့သည်။ ။ ထိုအခိုက် သစ် နွယ်ခက်ပေါ် ပျားရည်စက်တွေကို မြင်လိုက်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တပ်မက် သောလျှာဖြင့် အငမ်းမရ လျက်နေ လိုက်လေသည် ... ဟူသတည်း။ အဲဒါ လူ့အဖြစ် လူ့ဘဝပဲဟု ဆရာကြီးတော်လ်စတိုင်းက မေးထိုးပြခဲ့သည် ။ ဟုတ် လိုက်လေ၊ မှန် လိုက်လေခြင်း။

ပမာဆိုရလျှင် မိမိအဖြစ်သည် လည်း ပြတ်လုလု သစ်နွယ်ခက်ကို တွယ်ဖက်ရင်း သစ်ရွက်ပေါ်က ပျားရည်စက်တွေကို မြိန်ရေယှက်ရေ လျ က်နေသူတစ်ဦး၏ အဖြစ်နှင့် ဘာမျှမခြားပါချေ။ သို့ဆိုလျှင် ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ၊ အဘယ်အရာတွေကို မိမိ တတွယ်တာ၊ တဟာလိုက် လိုက်၊ တရှိုက်မက်မက် ပွေ့ဖက်နေလိုပါသည် ။ အမှန်အတိုင်းဆိုရပါလျှင် မိမိစာပေနှင့် အနုပညာ မြတ်နိုးပါသည် ။ ပြီးတော့ မည်သည့် အချိန်မ ဆို အရေးကြီး၍ ပြေးကြည့်လိုက်ပါမှ ဘဝထဲ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသ ည့် တန်ဖိုးထားဖွယ် မိသားစု အိမ်ကလေးပင် ဖြစ်သည် ။ အတိအကျပြောရလျှင်၊ သစ္စာခိုင်ကျည်၍ မည်သည့် အခါမှ လက်ဆုပ်ဖြ ည်သွားမည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်သော မိမိ၏ ဘဝလက်တွဲဖော် အိမ်သူ သက်ထားပဲဟု ဆိုပါရစေ။

မိမိနှင့် သူ။

ဘဝတစ်ခုကို စတင်ထူထောင်ခဲ့ကြတာ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၉ ရက် နေ့။

လက်ရေချိုးကြည့်ပါက ယခုဆိုလျှင် ဘာလိုလိုနှင့် ငွေရတုကာလတစ်ခုကို ဆယ်နှစ်ပင် ကျော်လွန်ပြီဖြစ်သည့် (၃၅) နှစ်တာ ကာလသို့တိုင် ရောက်ရှိခဲ့ပါပကော။ ထိုကာလမှာ မိမိတို့ အဆိုးသာခကနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ကြုံဆုံခဲ့သည် ။ အကောင်းသာခကတွေက ဆွံ့ရှားနည်းပါးလွန်းပေစွ။

မည်သို့ဆိုစေ မိမိတို့ စိတ်မပျက် အားမလျော့ခဲ့ကြပါချေ။ လှေခွက်ချည်း ကျန် အလံမလှဲခဲ့သည့် စိတ်ဓာတ်၊ တက်မရှိလျှင် လက်ထိုးလှော်မည်ဟူ သော အားမာန်တို့ဖြင့် ကြံ့ကြံ့ခံ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

မိမိတို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခေတ်ပျက်ဟူသော ခရောင်းလမ်းကြမ်းထဲ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရသည်။ ။ သိက္ခာကို ရိက္ခာဖြင့် လဲ၍ ယုံကြည်ခံယူချက်ကို အရှက်မဲ့မျက်နှာဖြင့် ဖဲ့ခြွေ ရောင်းစားခြင်း အမှုကိုသာ ပြုခဲ့ပါလျှင် မိမိအကောင်း လောကဓံနှင့် ကြုံရမှာ မလွဲကြောင်းကို နားလည်ပါသည်။ ။ ကဗျာသမား၊ စာသမားပီပီ ကမ္ဘာကြီးနှင့် လူတွေအကြောင်း သိပါသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် မည်သို့ ရပ်ရမည်။ အစာကျွေးနည်းကိုလည်းကောင်း၊ အဆိပ်ဖြေနည်းကိုလည်း ကောင်း နှောကြေအောင် သိပါဘိ။

တစ်နပ်စာအကြံဖြင့် ဖြတ်လမ်းလိုက်၊ အပြီးဖြင့် အကြိုက်ဆောင်လို က်ရုံ၊ မိမိကိုယ်ကို မွေးမြူရေးငါးတစ်ကောင်အဖြစ် လည်စင်းခံလိုက်ရုံဖြ င့် တစ်မုဟုတ်ချင်း နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချခံရသူသလား၊ ဘဝအခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားမှာ ကိုလည်း သဲသဲမဲမဲ ရဲရဲယုံယုံကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ပါ ရဲ့။ ။ မိမိအလွယ်တကူ ရေသာခိုခေါင်းညိတ်ခြင်းအမှု ဘယ်သောအခါမှ မပြုခဲ့ပါချေ။ ဤအရာသည် သစ္စာမော်ကွန်း ဖြစ်၏။

အရင်းပြန်စစ်လျှင် မိမိ ထိုသို့ ခိုင်ကျည်မြဲမြဲအောင်၊ အဆင်းရဲခံပြုကျ င့်နေနိုင်အောင် အဓိက ကျားကန်ပေးသူကား မိမိ၏ ဘဝရဲဘော်ရဲဘက်၊ လက်တွဲဖော်ဖြစ်ကြောင်း ကျေးဇူးစကား ဆိုရပါမည်။ မိမိဘဝ ဖောင်ပျ က်နေစဉ် ကူညီလက်ထိုး လှော်ခဲ့တာသူ၊ ညနက်နက်မှာ လထွက်သလို စိတ်ဓာတ်ခွန်အားပေးခဲ့တာသူ၊ မိသားစုအိမ်ကလေး ယိုင်လဲပြိုကျမသွားစေရန် အားပြည့်မာန်ပြည့်ဖြင့် ကျားကန်ကူထောက်

ပေးခဲ့တာလည်း သူပဲ ဖြစ်ခဲ့လို့ ပါ။

ဤသို့ဖြင့် မိမိလဲလျှင် သူကုန်ခဲ့သည့် သက္ကရာဇ်များ ၊ သူလဲလျှင် မိမိ ထူခဲ့သော ရက်များ ဖြင့် ဘဝမှာ အလျားရှည်ခဲ့ကြတာ၊ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်စိတ်တစ်ယောက် အရင်အတိုင်း ရှုမြင်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဟု ဆိုနိုင်ပါသည် ။ အဓိက တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အခိုင်အမာ ယုံကြည်နားလည်မှုဟု ရှုမြင်ပါ၏။

မိမိတို့ မှာ ဘုရားမပေးသဖြင့် သားသမီး အပွားအစည်မရှိရာ၊ လူကြီးမိဘများ နှင့်လည်းကောင်း၊ မွေးစားသမီးများ နှင့် လည်းကောင်း၊ ကြောင်ကလေး ခွေးကလေးများ နှင့် လည်းကောင်း၊ အတူတကွ နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ ထိုသို့အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်မှုတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာများ ၊ စိတ်ပျက်ခဲ့ခွာစရာများ နှင့်လည်း ပုထုဇဉ်တွေပီပီ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရဖူးတာ အမှန်ပါ။ နေ့၏ နောက်မှာ ညရှိသလို ညရှိသလိုည၏ နောက်မှာ နေ့ရှိသည် ။ အကောင်းအဆိုးတို့ ဖြင့် လိမ်ကျစ်နှောင်ဖွဲ့ထားသည့် ဥဒ္ဓံကလေးတစ်ခုမှာ သင်ခန်းစာတွေလည်း မိမိတို့ မနည်းမနောရရှိခဲ့ကြပါသည် ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ခါက ကျေးငှက်သာရကာတို့ ဖြင့် သာယာသီးပွင့်ခဲ့သော ပင်ညောင်ညိုကြီးသည် အချိန်ကာလနှင့် ရာသီဥတု၏ တိုက်စားမှုအောက်တွင် တစ်စစအိုမင်းရင့်ရော်ကာ ရိုးတံကျဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ယခု ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ညောင်အိုရိပ်အောက်မှာ မိမိတို့ နှစ်ယောက်တည်း။ အားငယ်စိတ်ပျက်စရာ မရှိပါ။ မိမိတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သံယောဇဉ်ဖြင့် ဖွဲ့တည်သော အကြင်နာလက်တစ်စုံစီ ရှိခဲ့သည် ။ မိမိတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ လက်များမှာ လည်း မွေးပျံ့ကြိုင်လန်းသော စာပေအနုပညာပန်းများ ဖူးပွင့်ဝေဝေ ရှိခဲ့သည် ။ တည်ငြိမ်အေးမြသော မေတ္တာရိပ်

အောက်မှာ နေထိုင်ရင်း၊ စာပေအနုပညာတွေရေးသားရင်း တစ်ဖက်မှာ လည်း မျိုးဆက်သစ် စာချစ်သူ လူငယ်များကို စာပေအနုပညာမျှဝေခြင်း လုပ်ငန်းကို သန့်စင်သောနှလုံးသားဖြင့် တံတားထိုးပံ့ပိုးပေးလျက်ရှိရာ၊ ကြည်နူးဝမ်းမြောက် ဖွယ်ကောင်းလှပေစွ။

မည်သို့ဆိုစေ ...

ယခုအခါ မိမိတို့ အနေဖြင့် နေဝင်လမ်းပေါ် လျှောက်လှမ်းလျက်ရှိပြီ

။

ခုတင်ပေါ်က လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်လည်း စားပွဲပေါ်က ဖန်ခွက်ထဲမှာ သောက်စရာ လက်ကျန်ရေက များများ စားစား မရှိတော့၊ အလွန်လွန် နည်းပါးလျက်ရှိပြီ။

မကြာခင် မိမိတို့ ၏ အောက်မေ့ဖွယ် မင်္ဂလာသက်တမ်း (၃၅) နှစ်မြောက်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာပေဦးမည်။ မိမိတို့ က အဖြူရောင်သံ ယောဇဉ်ဖြင့် ပျော်ရွှင်ချင်ပါသည် ။ ထိုစဉ်နက်သနဲလ်ဟော်သွန်း၏ စကားကို ပြန်လည်ကြားဟောင်လာမိ၏။

"ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်နဲ့ တူပါတယ်။ လိုချင်တဲ့ အခါ ဖမ်းရခက်ပြီး လိုက်မဖမ်းဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေရင် ကိုယ့်အပေါ် လာနားသလိုပေါ့"တဲ့ ဟုတ်မှာ ပါ။

မိမိတို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ရင်း ... ပျော်ရွှင်ခြင်းလိပ်ပြာကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေချင်ပါသည် ။

မင်းချမ်းမွန်
၂၄၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၁၇

***

ကျွန်တော့်ဖတ်စာ၊ သူ့ဖတ်စာ

ခြေရာကောက်ကြောင်း
လေ့ရှိသေး

ခြေရာကောက်ကြောင်း

အချိန်နှင့်ဒီရေဆိုတာ လူကို မစောင့်ဘူးတဲ့ ။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ အခုပဲ အချိန်တရွေ့ရွေ့ တိုက်စားလာလိုက်တာ ကျွန်မနဲ့ သူ ခရီးလမ်းမှာ အထူး လျှောက်လှမ်းလာလိုက်တာ ၂၀၁၇၊ မေလ ၉ရက်နေ့ဆိုရင် ၃၅နှစ်ဆိုတဲ့ ဒီအချိန်ကာလဇယားတစ်ခုဆီ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီပဲ။ ဘယ်လိုများ ရောက်လာပါလိမ့်။ ခဏလေးလိုပဲ။ အံ့ဩစရာ။

သူနဲ့ ကျွန်မ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြတဲ့ ခြေရာလေးတွေ ပြန်ကောက်ကြည့်ရင်တော့ ပျားရည်ချိုချိုသောက်ရတဲ့ အခါမျိုး တွေ့ဆုံကြုံဖူးခဲ့သလို၊ ခါးသက်သက် ပြင်းရှရှရိုက်ချက်တွေကိုလည်း ကျောကော့အောင် ခံခဲ့ဖူးပါတယ်။

သွေးသားမတော်စပ်သူနှစ်ယောက် အနှောင်အဖွဲ့၊ အိမ်ဆည်းလည်း ၊ သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်မျှင်မှ မရှိဘဲ ဒီလိုနှစ်ကာလ အကြာကြီး ခိုင်ခိုင်ကျည်ကျည် လက်တွဲပြီး တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး သစ္စာတရားကို ဖက်တွယ်နေနိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ နားလည်မှုအုတ်မြစ်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားနိုင်ပဲဆိုတာ သေချာဆုံး စကားတစ်ခွန်းပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့အပေါ် အများကြီး နားလည်ပေးခဲ့ပါတယ်။

အမေက အသက် (၂၇) နှစ် ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို အပျိုကြီးစာရင်း ဝင်နေပြီလို့ မကြာခဏ ပြောတတ်သလို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လည်း အမြဲတစေ တိုက်တွန်းလေ့ရှိပါသည် ။ ကျွန်မဆိုတာ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တုန်းက ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်ခဲ့ပေမယ့် သတ္တိမရှိတော့ ချစ်သူမထားရဲခဲ့ပါဘူး။ အသက်အရွယ်လေးရလာတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

တစ်နေ့တခြား ကျန်းမာရေးချူခြာလာတဲ့ အမေက အဝေးရောက်

သားသမီးတွေကို ပူပင်သောက မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒီတော့ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ အမေကျောမနွေးဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ ဒီအချိန်မှာ သုံးနှစ်ကြာအောင် အိမ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့ အတူ အိမ်လာလည်နေတဲ့ သူက ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်ပန်လာတယ်။ ထင်မှတ်မထားတဲ့ အတွက် အံ့ဩသွားမိတယ်။ ဘာမဆို တိုင်ပင်နေကျ အမေ့ကို ဖွင့်ဟပြောပြတယ်။ ကျွန်မကတော့ သူ့မှ မဟုတ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတာ အမေ အသိဆုံး။

ဒါပေမဲ့ အသက်အရွယ်ရလာတဲ့ အမေ့ကျန်းမာရေးက မရေရာ၊ မသေချာမို့ အမေက ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပဲ ပြောနေတယ်။ တကယ်လည်း အမေ့အတွက် ရင်ပူနေရတာ အမှန်ပါပဲ။ ညစဉ် အမေမသိအောင် အမေ့အသက်ရှူသံကို ခိုးနားထောင်နေမိတာလည်း အမော။ အမေသာ မရှိခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ ရင်ပူသောက အတွေးတွေနဲ့ အတူ အမေ့အလိုကျ သူ့ကို ခေါင်းညိတ် လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။ ဘဝတစ်ခု စပြီပေါ့။ မဟာစွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုပေါ့။

ချစ်သူမဟုတ်တဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် အူကြောင်ကြောင်နိုင်မလဲဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ သိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရှင်မ ဖြစ်ခဲ့ရပြီလေ။ တစ်မိသားနဲ့ တစ်မိသား အတူတူပေါင်းသင်းနေထိုင်လာကြတဲ့ အခါ တစ်ဦးအကြိုက် တစ်ဦးနဲ့ စရိုက်တွေမတူ ကွဲပြားခြားနားကြ တွေ့ကြုံလာရတယ်လေ။ သဘာဝပဲ ထင်ပါရဲ့ ။

လစာဝင်ငွေနည်းတဲ့ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးအနေနဲ့ ရောဂါသည် အမေအိုကြီးကို ကုသစောင့်ရှောက်ဖို့ အခက်အခဲအများကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရခဲ့ရပြီလေ။ သူက သိက္ခာကို ရိက္ခာနဲ့ မလဲဘူးဆိုတဲ့ လက်ဝဲဆန်ဆန် က

ဗျာဆရာတစ်ယောက် အခွင့်အရေးယူတတ်ရင် အများကြီးရနိုင်တဲ့ နေရာလေးတစ်ခုမှာ ရောက်နေပေမယ့် သူက မာနသိက္ခာတွေက တလူလူနဲ့ တံခွန်ထူနေတာဆိုတော့ မူလတန်းဆရာမလေး ကျွန်မ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ရသမျှလစာအကုန်အပ်၊ အိမ်နဲ့ ရုံးကလွဲပြီး လက်ဖက်ရည်မထိုင်တတ်တဲ့ သူ။ အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းမစားရုံနဲ့ အိမ်ထောင့်တာဝန်ကျေပြီ ထင်ထားတာဆိုတော့ ကျွန်မ လက်ကြောတင်းဖို့ ဘဝတွင်းနက်ထဲ ခုန်ဆင်းဖို့ စိတ်ကူးမိလာရတယ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မ ဝါသနာကြီးလှတဲ့ မြူတီပါလာအလှပြင်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အမေ့အတွက် ဆေးဖိုးနဲ့ ကျွန်မတို့ ဝမ်းသမုဒ္ဒရာအူဂင်္ဂါကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ခဲ့တာလည်း ဘဝထဲက အတွေ့အကြုံခါးခါးတစ်ခုလို့ ပဲ ဆိုလိုက်ချင်ပါတယ်။

စကားနည်းတဲ့ သူနဲ့ နေရတာ ကျွန်မ အင်မတန်ပျင်းရတာ အမှန်ပါပဲ။ စာတစ်အုပ်ဖတ်နေရလျှင်၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်စပ်နေရရင် သူက ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ရုံမက ကျွန်မကိုပါ မေ့ထားသူပါ။ သူ့အဖို့ သူချစ်တဲ့ ကျွန်မကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားရုံမက အပူတပြင်းငွေကြေး ရှာဖွေစရာမှ မလိုဘဲ စိတ်လက်ရွှင်လန်းကာ နေထိုင်ရတော့ စာကောင်း၊ ပေကောင်းတွေ ထုတ်လုပ်နိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မကလည်း သူ့စာတွေဖတ်ပြီး ဘဝအမောတွေပြေခဲ့တာတော့ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ပါရမီ ဖြည့်ဖက်တစ်ယောက်ဖြစ်ရလို့ လည်း ဂုဏ်ယူရတာ အခါခါပါ။ ဒါတောင် ချစ်လို့ မို့ယူထားတဲ့ ချစ်သူ ဇနီးမယား မဟုတ်လို့ သာပဲ။ ကျွန်မ စာဖတ်တာတွေ အချိန်လျော့ပါးသွားပေမယ့် ကျေနပ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးကလည်း နားလည်မှုတွေ ထားနိုင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပင်ကိုစိတ်အခံ ရှိနေလို့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ သူ့အနေနဲ့ ကလည်း ကျွန်မအပေါ် ပြည့်စုံတဲ့ ငွေကြေး မရှာဖွေပေးနိုင်တာကလွဲလို့ ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲစေတာမျိုး၊

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျစေတာမျိုး တစ်ရံ ... မှ လုပ်ခဲ့တာမျိုးမရှိခဲ့ပေ။ အဲဒါကြောင့် လည်း သူ့ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးအခါခါ တင်မိပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက သူနဲ့ ကျွန်မနှစ်ယောက်စလုံး ကံတူအကျိုးပေးချင်း တူကြပါတယ်။ သူလည်း မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း နည်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မကလည်း အငယ်ဆုံး။ မောင်နှမအားလုံးကလည်း အဝေးဆီ ရွက်လွင့်နေကြတဲ့ သူတွေ။ အထီးကျန်ကျွန်မ အဖော်မင်တာ မဆန်း။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မမိတ်ဆွေများများ မရှိ။ ကိုယ်က ခင်မင်တွယ်တာပေမယ့် နီးကပ် လာပြီးမှ ဝေးကွာသွားခဲ့တာကလည်း ကျွန်မနည်းပါးရတဲ့ အဖြစ်မို့ သူနဲ့ အတူတူပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကူးဝါသနာတူသူနှစ်ဦး ကိုယ့်လမ်းကြောင်း ပေါ်မှာ လမ်းမှန်မှန် လျှောက်နိုင်ဖို့ သာ အရေးကြီးဆုံးလို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခံယူထားပါတယ်။ အခုတော့လည်း ကျွန်မတို့ ရဲ့ မှန်ကန်သော စိတ်စေတနာကြောင့် ကျွန်မတို့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျိုးဆက်သစ် သားသမီးတွေ အများကြီး ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

သားသမီးတွေဆိုလို့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် လျှောက်လှမ်းခဲ့တဲ့ ခြေရာလေးတွေ ပြန်ကောက်ကြည့်မိတယ်။ မွေးစားသား၊ မွေးစားသမီးအဖြစ်နဲ့ လည်း နှလုံးသည်းပွတ်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ မွေးစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ မစားရက်၊ မသောက်ရက်ကြားက ရွှေပါ ဆင်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ တူ၊ တူမအရင်း ခေါက်ခေါက်တွေကိုလည်း ကျောင်းထားပြီး လူလားမြောက်တဲ့ အထိ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပေမယ့် ကျေးဇူးတရားတွေကို မေ့လျော့နေတတ်တာလည်း ကျွန်မနှစ်ဦးနဲ့ ကုသိုလ်ပဲပေါ့။ ဖြေသာပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဆို အစကတည်းက မျှော်လင့်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။

အရာရာအပေါ် အေးစက်စက်နိုင်တဲ့ သူကိုလည်း ကျွန်မ အားမရတာမို့ အိမ်ထောင်ကျကျချင်း ခေတ်မီဆေးဝါးတွေနဲ့ ကာရံတားဆီးထားတော့ ဝမ်းနဲ့ လွယ်တဲ့ သားသမီးမရှိခဲ့။ ဝမ်းနဲ့ မလွယ်ရတဲ့ သားသမီးတွေပဲ ... စည်လာခဲ့တယ်။ မှီခိုလာသူတွေ၊ ပညာသင်ပေးခဲ့ရသူတွေ၊ အားလုံးဟာ ကျွန်မရဲ့ ဆံပင်ညှပ်ခြင်း၊ အနုပညာကို မှီဝဲသုံးဆောင်ကြကုန်ပြီး အချိန်တန်တော့ တောင်ပံလှလှခတ်ပြီး ပျံသန်းသွားကြတာတွေက မနည်းမနောပါပဲ။ စေ့စေ့တွေးရင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသူတွေအားလုံးကို တွက်စစ်လိုက်ရင် ကျွန်မ အသက်ထက်တောင် များ နေတာ အသေအချာပါပဲ။

ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ ဗြူတီပါလာကို ဖွင့်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေမှာ ကျွန်မ စိတ်ပင်ပန်းရလွန်းလို့ ကျောင်းဆရာမအလုပ်က အနားယူလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့ ဆံပင်နဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ အလှကုန်နဲ့ အဝတ်အထည်ရောင်းတဲ့ အလုပ်ကိုပါ တိုးချဲ့လာခဲ့လိုက်တာ နည်းနည်းနောနော နှစ်တွေလား။ ကျွန်မဆီမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုး မှီခိုလာသူတွေကလည်း ဝင်လာမစဲ တစ်သံသဲ။

ကျွန်မတို့ ဝမ်းမနည်းခဲ့ကြပါ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး နောက်ဆုံးတော့ အထီးကျန်နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ရတာကိုပါ။

အခုတော့လည်း ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးနားလည်မှုတွေနဲ့ မြဲမြံတဲ့ သစ္စာလမ်းမှာ လျှောက်လှမ်းခဲ့တာ အခုဆို ၃၅ နှစ် တိုင်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မကို သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားတယ်။ လွတ်လပ်မှုကို မပိတ်ဘဲ လုပ်ချင်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်တယ်။ ဒီတော့ သူ့အပြင် သဘောထားပြည့်ဝတာ ဘယ်သူရှိပါဦးမလဲ။

သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်မနဲ့ မတူညီတာတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် နားလည်ပေးလို့ ရခဲ့တယ်။

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် မလုပ်တာလည်း ကျွန်မ ကံကောင်းတယ်လို့ ပဲ ပြောရမှာ ပါပဲ။ သူ ကျွန်မကို ချုပ်ချယ်နှောင်ဖွဲ့မှု မပြုဘဲ၊ စိတ်တိုင်းကျ လိုက်လျောပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူး အထူးတင်စရာကောင်းပါတယ်။ သူပေးထားတဲ့ လွတ်လပ်မှုကို အလွဲသုံးစား မလုပ်တတ်တာ ကလည်း ကျွန်မရဲ့ သစ္စာတရားပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုဆို ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အိုမင်းခြင်းတောအုပ်ထဲ ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။ လူ့လောကအကျိုးအတွက် ကျွန်မတို့ နိုင်တဲ့ ဝန်တာနဲ့ ထမ်းပိုးချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ ရှိနေတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ မှတ်တိုင် လေးတွေ စိုက်ထူသွားခဲ့ချင်ပါတယ်။ အနာဂတ် မျိုးဆက်သစ်တွေအတွက် ကျွန်မနဲ့ သူလုပ်ပေးနိုင်တာတွေအားလုံး လုပ်ပေးခဲ့ဖို့ စာပေပရဟိတတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်မ ဇာတိဧရာစခန်းက တစ်ဆင့်များ ဗျာဓိမရဏလမ်းအတိုင်း အန္တိမခရီးကို သွားနေကြပြီ မဟုတ်လား။ သစ္စာတရားကို လက်ဆုပ်မဖြည်ဘဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူနဲ့ ကျွန်မ ချညှိနဲ့ နေတဲ့ အားအင်နဲ့ အတူ စာပေခရီးလမ်းကို သန့်သန့်စင်စင် လျှောက်လှမ်းဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်။

တကယ်တော့ လောကကြီးအတွက် လွမ်းစရာအမှတ်တရလေး ထားချင်လို့ ပါ။ နှစ်ယောက်ရဲ့ အနုပညာခရီးလမ်းက နှစ်ယောက် ပုံရိပ် ပါဝင်တဲ့ အနုပညာတွေကို ကျွန်မချစ်ရတဲ့ လူငယ်မျိုးဆက်သစ်တွေ၊ ရေးဖော်ရေးဖက်ခေတ်ပြိုင် စာရေးဆရာ၊ ဆရာမတွေ၊ လေးစားရတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမကြီးတွေကိုပါ မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးချင်လို့ ‘နှစ်ယောက်ဖတ်စာ’ အမှတ်တရ စာစုကို စာတစ်အုပ်အဖြစ် ချပြပြီး လက်ဆောင်ပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ရေးခဲ့တာပါ။ စာအုပ်လေးကို ဖန်တီးထုဆစ်ဖြစ်တာပါလို့ တင်ပြအပ်ပါသည် ။

စာပေလောကတစ်ခုလုံး အေးချမ်းပါစေ။ အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြပါစေ။

ဂါရဝနိဝါတဖြင့်
မေတ္တိအေး (၂၅.၄.၂၀၁၇)

***